

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΛΑΖΑΡΟΣ

Ο Λάζαρος Κουντουριώτης άρχοντας της Ύδρας. Μιά οικογενειακή τραγωδία. Ο φονιάς και ο Κουντουριώτης. Μιά σκηνή με τους προκρίτους. Ο έμφύλιος πόλεμος στην Ύδρα. Η σωματοφυλακή του. Μονόφθαλμος, αλλά συμπαθής. Τα γεγονότα του 1826. Ο Λάζαρος και ο Όθων κλπ

Γενναία καρδιά, μεγάλη και επιβλητική μορφή του Άγώνος ο Λάζαρος Κουντουριώτης, ύψηλες και μέγας εθνικός εισεργέτης, άφου γιά την άπελευθέρωσι της πατρίδος του εθνούσαο σφεδόν όλη την πατριική του περιουσία.

Υπολογίζεται εις ένα εκατομμύριο Ήτανικά διστήλα τό ποσόν ποί προσέφερε κατά την Ήπανόασαι.

Ο Λάζαρος Κουντουριώτης γενήθηκε στό 1769 στην Ύδρα, όπου και δδάχτηκε τά ποίτα γράμματα. Γρήγορα όμως αναγκάστηκε ν' αφήσει τό σχολείο και τά παιδικά παιχνίδια γιά τόν έξής λόγο : Ο πατέρας του Ανδρέας, έμπορεύμενος στην Ύδρα, γήρκε δυοσάρετος στους Τούρκους γιά τά Έλληνικά του αίσθήματα και άπό την πολλή καταδουμή τους αναγκάστηκε νά φύγη και νά πάη στη Γένοβα. Ο Λάζαρος 15 ετών άκόμη ανέλαβε νά κρατήσει τό σπίτι και νά συνεχίση τίς έμπορικές εργασιές του πατέρα του.

Όταν έφνεε 32 χρόνον άγάπης μία καλή κόρη και την έστεφανώθηκε. Τότε για μόσους νά ρθή άπό την ξενιτιά και ο πατέρας του γιά νά παρονομή τίς γάμους του άγατημένου του παιδιού. Ακούβος όμως εκείνη την ήμέρα συνέβη ή τρομερή τραγωδία ποί έβήθισε ος πένθος τό άοργητικό του Κουντουριώτη και όλη την Ύδρα :

Ένας νησιώτης, ποί είχε προηγουμένως άφορές μ' έναν άπό τούς βουλιζήδες ποί έπαιξαν στό τραπέζι τού γάμου, μεθυσμένος, κιάλας, ετόλμησε νά μνη μέση στό σπίτι γιά νά χτυπήση τόν νεκρό του. Ο γέρο - Κουντουριώτης τόν έμπόδιος και μάλιστα τόν έμάλωσε γιά την πράξη του. Ο παύροφος άνθρωπος, χωρίς πολλά λόγια, βγάζει την πιστόλα του και πυροβολεί τό γέρο κατάστημα και τότε όργει νεκρό !

Τό δυό άδέρφια, ο Λάζαρος και ο Γιώργης, βλέποντας τόν πατέρα τους νεκρό, τραβούν τά μαγαζία και κυνηγούν τόν άπαισίω φονιά, ο οποίος όμως, βοηθούμενος άπό τό νηγετικό σκοτάδι, γίνεται άφαντος και κατορθώνει με κάποιον τραχητήρι νά φύγη άπό την Ύδρα προς την άπέναντι Πελοποννησιακή άκτή.

Η τελετή του γάμου τελείωσε με κλάματα και μοιρολόγια...

Ήσαναν χρόνια πολλά. Μιά μέρα φορξεται στό σπίτι τών Κουντουριώτηδων ένας παπιάς, γέροντας, κλείνει μ - στηρωτάδες την πόρτα και τού λέει :

— Καπετάν Λάζαρε, έχω κάτι σπουδαίο νά σοθ πώ...

— Λέγε, παπά μου.

— Στο σπίτι μου βοίσκεται ένας άνθρωπος γέρος, φτωχός, δυοτημένος, άθλιος ποί σοθ κάτι λιπασή νά τόνε βλέπεις... Θέλεις νά ρθή νά πάη στό πόδια σου και νά σοθ ζητήση συγγνώμη. Είναι... είναι ο φονιάς τού πατέρα σου !

Ο Λάζαρος τινάχθηκε όρθιος. Ο παπιάς έπυρόσθηκε :

— Έν όνόματι του Ήηού Χριστού, σοθ ζητώ νά τόν συγγνώμη.

Συγκρινόμενος ο Λάζαρος άλήτητος :

— Δουπά, καϊά, θά τόν συγγνώμη... Και μάλιστα θά τόνε βοηθήσω στη φτώχεια του. Άλλά με μιά συμφωνία : Νά μη παρονοασθή ποί μπροστά μου, νά μη τόν ιδούρ τά μάτια μου.

— Έτσι κ' έγινε. Ο γενναίος Λάζαρος έχορξ ονίαξη στό φονιά τού γέροντ του, δέν τόν ξαναείδε ποτέ, και όίαν, έμαθε τό θάνατό του, διάταξε νά τόνε θάψουν μ' έξοδά του.

Γρήγοο παιδί της Ύδρας ο Κουντουριώτης άγαπόθος με πάθος τό νησιό του κ' έγινε πάντοτε ο αυτό. Άν ήταν σίμφωρος γιά την έκρηξη της Ήπανόασας τού 1821, γιά φόβητος τίς συνέπειές της γιά τό Έθνος κ' ένόμισε ότι έπρεπε νά προήδη προσωπίτους καιρός άκόμη γιά νά προλασκειασθή ο τόπος ήθικώς και ήλικώς. Μιά φορά όμως και ή Ήπανόασιας ξέσπασε, ο Λάζαρος την έδέχτηκε μ' ένθουσιασμό και άρωιζε την κάσσα του γιά τίς άνάγκης τού Άγώνος.

Ο Ύδαίος τόν ελάτρωαν και ή έπιβολή του στους συμπατριώτες του ήταν μεγάλη όπως φαίνεται και άπό τό άκόλουθο ποιοσιαιτικό :

Σε μία δημοτική συνέλευση, ο λαός, έξαγορευμένος εναντίον τών προκρίτων, έγήρξο την κατάργησή τους άπό τό Συμβούλιο και την άντικατάστασή τους με ίσο άριθμό πολιτών, τούς όποίους ο φανατισμένος λαός εδάλεξε άπό τούς επιτηδείους εκείνους ραδιούργους, ποί είχαν δημιουργήσει ή στάση, έξεσπθίζοντες τόν κόμοο. Σνάρμα όμως ο λαός άπήτησε νά προσοδέσει και πάλι τού Συμβουλίου ο Λάζαρος.

Οι πρόκριτοι της Ύδρας, φοβημένοι γιά ή ζωή τους, έτοιμάζονταν νά φύγουν, άλλ' ο Κουντουριώτης τούς ειπε :

— Μη φεύγετε, γιάτι γρήγορα θά ξαναγορξοίστε στό νησί.

— Έπειτα δέχτηκε τούς ελευασίτες και τούς εδήλωσε ότι ήτοχρωστ, όπως πάντοτε, στη θέληση τού λαού. Συνεδρίασε λοιπόν ο Λάζαρος Κουντουριώτης με τούς 11 εκείνους άήμους ανθρώπους ποί τού έστειλαν ως συμβούλους.

Εκάθησε ταπεινά ος μιάν άκρη, ενώ εκείνοι, με αυθάδεια, έστρωγγυλοκάθησαν ος τίς πρώτες θέσεις. Όταν άρχισε ή συνδράχσις, ειπαν τού Κουντουριώτη νά μιλήση, άλλ' αυτός άπήνητος. « Έγώ είμαι άπό τό παλιό Συμβούλιο, ποί τό καταγορξαστε. Στίς λοιπόν ποέπει νά μās πηθε τίς γνώμες σας, και νά μιλήσετε και ποί το ι κ α ι τ ε λ ε ν τ α ι ο ι ! » Μετά τά λόγια αυτά, ξανακάθησε στη θέσι του, έσταύρωσε τά χέρια του στό στήθος και δέν μιλόοσε.

Οι ένδεκα σύμβουλοι άρχισαν νά μιλούν δυό - δυό, τσακώθηκαν, γήνηκαν μαλλιά κοννάκια και διαλύθηκαν. Την άλλη μέρα ο λαός ποί έμαθε τά χάλια τους, μαζεύτηκε στην πλατεία και με φωνές ήθελε νά τούς κακοποιήση, έπυρόλαβε όμως ο φρόνιμος Λάζαρος, μίλησε τού πλήθος και τούς ήλυτίωσε. Τό παλιό Συμβούλιο ξαναπήθε νά δικαιωμάτα του και άρχισε πάλι τίς εργασίες του με πρόδωκο τού αγαπητό «καπετάν Λάζαρο».

Μιά άλλη φορά ο λαός δέν ήθελε νά δώση ναύτες γιά ή μελετωμένη έκποστασία της Σάμου. Η συνέλευσις ήταν θουροβώδης και ο λαός έβρωξε όσους άντέλαβε. Τότε σηκώθηκε άτάραχος στην έδρα του ο Λάζαρος και ειπε :

— Όσοι θέλουν ως μην πάνε, άλλα και όσοι θέλουν νά πάνε γιάτι νά έμποδισοθύν ; Καιρός είναι νά ήτηρηήσουν ως ναύτες όσοι τουλάχιστον ως τόσα δέν ήτηρηήσαν. Κι' έγώ πρώτος μπα'νω ενώγ'οιτος νά ήτηρηήσοο. Άφού ειπε αυτά όμιρως νά βγή άπό ή συνέλευσις. Ψυθωσιμοί μεταρως σηκώθηκαν άμείσως, ο λαός έξήτησε συγγνώμη και ο Κουντουριώτης έμεινε στην έδρα του. Η συνέλευσις ενήργησε συμμετοχή της Ύδρας στην έκποστασία της Σάμου.

Ο Κουντουριώτης ήταν ένάρετος και εσθεβής. Πήρξο και άτάραχος την ψυχή. Σύντομος στό λόγια του και έκφραστικός. Φιλόσοφος και στωικός ος όλα τά είδη τών κινήσεων. Τό αίσθημα της εκδικήσεως ήταν έννο γι' αυτόν. Στίς τραγώδεις ήμέρες της Ήπανόασιας κάποιος ενπειροήσε νά τόν δολοφονήση. Ο Ύδαίος λαός, άγανακτισμένος, θέλησε νά τού δώση σωματοφυλακή γιά νά τού ήπερασπή ή ζωή, άλλ' ο Λάζαρος άορήθηκε, λέγοντας :

— Σωματοφυλακή μου, είναι ή άγάπη τού λαού της Ύδρας !

Υστερ' άπό καιρό, εκείνος ποί θέλησε νά τού δολοφονήση, παρονοασθηκε μπροστά του και τού ζήτησε συγγνώμη. Ο Κουντουριώτης τόν ενώγ'ωρεσε με ή συμφωνία νά μην τού δώση καμιά έξήγησι της πράξεως του κ' άκόμη και άν ενόμιζε ότι είχε νά τού δώση κάποια έξήγηση.

Κάποιο ποί στην Ύδρα βοίσκοτασε πολλός στρατός γιά νά προηυλάξη τό νησί άπό έχθρικούς άπόβασι, άναγε κυριώς ομοδός, μεταξέ τού στρατού και τών κατοίκων. Ο κανγιάς γρήγορα φροντίωσε ος έμφύλιον πόλεμο. Οι στρατιώτες εξαπονοώθηκαν ος διάφορα οπίτια, ο λαός έπρεξε στό δαλα, τά πλοία τού λιμένος ήταν έτοιμα νά κωποβοήσουν και άπό στιγμή ος στιγμή θά ξεπούοσε άκούατη και φοικατάτη μίχη. Ο λαός ειχε ποιορξήσικη τιμακόσους στρατιώτες μεσα τό ίστορικό Μοναστήρι κ' έφοβέοιζαν νά τούς σφίξουν. Στην κρ σιμ ι εκείνη στιγμή, ο Λάζαρος καταβάνει μόσος άπό τό άρχοντικό του, ηούχος, παίζοντας τό κομπούτι του και δεινθόνται πρός τό μανόμειο πλήθος. Στην εμφάνισή του ή φωνή παύσανε, τό πλήθος σηκίεσαι στό δυό, ένας ψυθωσιμος άκούαται : Ο Καπετάν Λάζαρος !... και ο σεβατός πρόκριτος περνά άπό ή μέση έμφυλάόμενος με τό επιτυμητικό βλέμμα του. Στέκται, μιλεί λόγια και καλά λόγια, συμφωνίει τά δυό μέρη, ξαναφύορει στό νησί τή γαίηρη και αννοδέεται ως στό σπίτι του με τό λαό και τό Στρατό άδελφωμένους.

Ο Λάζαρος Κουντουριώτης ήταν μονόφθαλμος, γιά τούτο εικονίζεται με επ'όμοια στό ένα μάτι. Άλλ' ή στέγησις αυτή, ποί έβλαπτε βέβαια την όμοια του προσώπου του, έδανε έν τούτοις ένα χρώμα συμπαθητικής; μελαγχολίας στη φουρογομία του και κάποια ταπεινοφροσύνη ποί προκαλοότος τό σεβασμό.

Άγαπόθος την άλήθεια πάντοτε και με πάθος. Η τιμώτης του ήταν παρομοιώδης. Τόση δέ ειχε ήπόληγη ος όλο τόν Έλληνικό κόσμο, όστε κοτά τά άόργα της Ήπανόασιας, όίαν οί μοναχοί τού Αγίου Όρους μετέφεραν στην Έλλάδα γιά άσφάλεια τά πολιτυμώτατα κειμήλια τών μοναστηρίων, στην Κουντουριώτη τά παρόδωσαν νά τούς τά φιλιάξη και μάλιστα χωρίς νά θ ήλθουν νά πάουν άπόδεδει.

Στην ά έλεγε : Γιά την Πατρίδα, είμαι έτοιμος νά θνωσίω τόν έννο μου και όλη την οικογένεια μου !

Σε όρα κινδύνου, πολλός φορές, φίλοι τόν συνεροβούλευαν νά στείλη την οικογένεια του ος άσφαλές μέρος, άλλ' ο Λάζαρος ποί δέν τό άπεφάσιος γιάτι δέν ήθελε, όπως έλεγε, νά δειλιάση ο λαός άπό τό μέτρο του αυτό. Ενόμιζε ότι άν αυτός έφνευε άπό την Ύδρα, όλοι θά τόν έμυθοντο και ή Ήπανόασιας θά δειλίεο. Κάποιο όμως ενανδύορνε νά τού δλες του τίς προσπάθειες νά ματαιωοίονται : Ήταν κατά τό 1826. Μετά την

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΔΕΚΑ ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Ήταν κάποτε ένας μεγάλος άρχοντας, που χόρευε πολύ νέος. Είχε όμως μία κόρη όμορφη σαν τον ήλιο και δροσερή σαν το τριαντάφυλλο, που όλος ο κόσμος είχε να κάμει με την χάση και την κλωστή της.

Ο άρχοντας την λάτρυνε. Κι' επειδή φοβόταν, μίη τον άρρωστηση, δεν την άφινε να πιάνη τίποτα με τί χέρια της. Έτσι συνέβησε στην άκρη, όπως όλα τα κορίτσια των πλουσίων.

Η κόρη όλο και μεγάλωνε. Κι' όσο και μεγάλωνε, τόσο έλαμπε κι' η όμορφηιά της. Όταν ήταν δεκαοχτώ χρονών, δεν είχε άλλη όμορφότερη στον κόσμο. Μα κι' η καρδιά της ήταν τόσο καλή, τόσο αγνή, που άρχισε να φοβάται ο πατέρας της, μίη εκμεταλλευθή κανείς την κλωστή της, τη ζεγάριση και την παραπλάνηση. Πολλοί έπιτηθείοι ήσαν στον τόπο τους και η όμορφηιά της και η προίκά της μπορούσαν να τους βάλουν σε πειρασμό. Για να την γητεύη λοιπόν, ο άρχοντας φρόντισε να της βρη από τους ένα γαμπρό και της διάλεξε ο ίδιος το παιδί ενός ποιγκηπα, φίλου του παλιού.

Οι γάμοι έγιναν με χαρά και τραβατορία, με γλέντια και μεγαλοπρέπεια.

Η Νεδέλκα—Νεδέλκα την έλεγαν—λάτρυνε τον συζύγο της. Κι' όταν ήρθε η στιγμή ν' άφιση τον πατέρα της, αυτός την άγκάλιασε, την φίλησε και της είπε :

— Νεδέλκα μου, η έντυχιά σου μ' άταγκάζει να σ' άφισω να φύγης από κοντά μου. Πήρανε στο καλό παιδί μου. Κι' εκεί σ' άξενά που θά πάς, φύλαξε όλη την παλιά άγάπη, που είχες στη καρδιά σου, για τον πατέρα σου, που δεν έχει άλλη, στον κόσμο από σένα.

Και στον γαμπρό του είπε :

— Να προσέχης το κορίτσι που σοδ έμπιστεύομαι. Να την φυλάξ από χίλους δυο κινδύνους που την άπειλούνε. Σκέψου ότι και ένα λουλούδι αν κόψη άκόμα, μπορεί να πληρώση το χεράκι της και να της γείνη μία πληρή μεγάλη. Ό, φτιάξέ την, όπως σοδ την δίνο.

Έτσι έγιναν και πήγαν στο καλό.

Η Νεδέλκα στο γάμο της βρήκε ότι ζητούσε η καρδιά της. Ήταν έντονη.

Ο άρχοντας της περιόδο τον πατέρα της στην άγλη και στη περιποίηση ν' αυτήν. Στρατός από έπηρες και από έπη-ότιες, δεν την άφιναν να κινηθί δόλο.

Και θάμνε ειτελώς άκίνητη, αν ο άρχοντας της δεν την πακαλόδοσε κάποτε να κάνουν και κανένα περιπάτο μέσα στους άηθιμούς κήπους.

Άν περσας πολύς καιρός και η Νεδέλκα άρχισε να στενοχωριέται.

Άτονα, άνορεξία, χλωμάδα και μελαγχολία τη βασάνιζαν. Μα άδυναμία μεγάλη την είχε καταβάλει και δεν μπορούσε ούτε να κινηθί. Της πήγαν τους καλύτερους γιατρούς της χώρας. Μα του κάκου...

πύδο: τοδ Μεσολογγίου, τα στρατεύματα του Ήμπαριμ έτρομοκρατούσαν την Πελοπόννησο και μελετούσαν να κάνουν απόβαιο στην Ύδρα. Τότε οι ροικουράιοι του νησιού θέλησαν να σωθούν φρίγοντες, ο φόβος διεδόθη στο λαό και γρήγορα μαζεύτηκε Συνέλευσις στη θείο Σπιτάλια για να σκεφθί με τί τρόπο θά έφινεγαν από την Ύδρα. Στη Συνέλευσι έκάλεσαν και το Λάζαρο. Ήρθε, του είπαν να μιλήση πρώτος, άλλ' αυτός οιωπόδο, μέγρος διον ή φρη ήλε φασίοθη. Τότε μίλησε και είπε :

— Καλό σας κατενόδο άδέφορι ! Εγχομαι να έντηρήσετε οτά ζέτα χωμάτα, και καλή άντάμωσι οε τούτον ή στον άλλον κόσμο. Έγώ, ή οιοκογένειά μου, οι ογγενείς μου, οι πλοίαρχοι μου και οιοκογένεις τών πλοίαρχων μου δεν έχομε σκοπό να μετατοπίσομε. Θά μείνομε και εν άνάχη θά σκοτωόσομε έδώ όλοι για την Ύδρα μας !..

Τά λόγια αυτά ήλεκτριον μονομαία τί πλήθη και κραγείς άντηήχσαν :

— Κανείς δεν θά φύγη !..

— Έδώ θά μείνομε όλοι !..

Και παράγματι έμειναν όλοι στον τόπο τους, ή Ύδρα έωώθησε και μαζί τους όλη ή Έλλάς.

Στην Ύδρα τον έπεοκέφθησαν ο Κυβερνήτης Καποδίστριας, ή Αντιβασιλεία και δυό-τροίς φορές ο Βασιλεύς Όθων. Στην τελευταία έπιοκρη του Βασιλέως, ή γυναίκα του Λαζάρου στενοχωροδο τον άνδρα της να μιλήση στον Όθωνα ζήτώντας στάδιο για τους γιούς του. Άλλ' έκείνος έλεγε :

— Δν τον μιλώ για προσωπικό ζήτημα. Άν χαλώ το δικό μου στάδιο, για το στάδιο τών παιδιών μου.

Κατά το 1839 άρρώσθηκε βασιά, άλλ' έσώθη. Άλλά κατά το 1849 όταν ή άρρώσθεια της δυσορίας τών ξανόπιασε, ήταν άδυνατιομένος, βασανίστηκε τρία χρόνα άκόμη και πέθανε οτις 6 Ιουλίου 1852.

Ο ναύαρχος κ. Παύλος Κουντουριώτης, Πρόδρομος της Έλληνικής Δημοκρατίας, είνε έγγονος του άδελφού του Λαζάρου Κουντουριώτη.

Έφτασε τέλος κι' ο πατέρας της. Το κορίτσι όμως δεν πήγαινε στο καλύτερο. Ούτε ή έπιστήμη τών καλύτερων γιατρών της γής, ούτε ή λωτρεία του πατέρα της, ούτε ή λύπη και ή θοίσις του άγαπημένου της, μπορούσαν να σταματήσουν τον μαρσμό της.

Ένας γέρο-τοσιάνος που ήταν εκεί κοντά, έμαθε την παράξηνη άρρώσθεια της άρχοντοπούλας, και έτοξε να πη στον ποιγκηπα, ότι εκεί οε μιά βαθεία σπηλιά, μένει μιά γοη μάγισσα, που γιατρέφει όλες τις άρρώστειες και τους πόνους, όλες τις πληγές και τους καύμοις.

Ο ποιγκηπας, από την άπειλοία του διάταξε να τον έτοιμάσουν το καλύτερο του άλογο, βαβαλίκεψε, πήρε μαζί του και τον γέροντα βοσκό, και φθάσε στο μέρος της μάγισσας. Ήταν ένα σπήλαιο κατασκότεινο. Την είσοδό του την έκρυβαν άγριες κλιμασίδες, άροκονόβατοι, πορτογάμο, άγρια κλασιά και φαρμακερά άγκάδια.

Βαθεία μέσα στο σπήλαιο έκαγε μιά φωτιά μεγάλη, που ή λάμψης της φώτιζε όμα, κοράκια κουκουβάγιες που είχαν κορνιάσει εκεί μέσα, γάτες και γελώνες που άναδονόντουσαν ογά—ογά, σαν κορσάμενες. Η μάγισσα ήταν εκεί κλιόζονη και τρομερή !..

— Άλλοίμονο μάγισσα !.. της φώναξε ο ποιγκηπας. Γιατρέψε τη γυναίκα μου, την κυρία της καρδιάς μου, της καρδιάς μου τη βασίλισσα, την άγλη και την έλπίδα μου, και σοδ δίνο τη μισή από την περιουσία μου.

Η μάγισσα πήγε στο παλάι. Κρίταξε καλά τά μάτια της ποιγκηποπούλας, εξέτισε τά χέρια της, και τη ρώτησε κατι μονικά. Έπειτα γέμισε και είπε σ' όσους παρστέκόντουσαν γύρω :

— Θά την γιατρέψω. Άλλά δεν θά μπορέσω σήμερα. Άν μου ήθωαν ή δεκα νεραΐδες, που μου έχοζονα κάθε μέρα. Έλάτε στη σπηλιά μου άγριο. Πιστεύω να είνε εκεί πέρα κι' έκείνες. Η παρουσία τους είνε άναγκαία. Φέστε μαζί και την άρρωστη...

Την άλλη μέρα έπήγαν όλοι στη σπηλιά. Η μάγισσα βρήκε, τους υποδέχθηκε γελιστή—γελιστή και τους είπε :

— Να εκεί μέσα είνε όλες μαζί. Όλες !.. Κ' ή δεκα. Τώρα, όμως, άρχόντισσά μου, να προσέχης μίη γελάσης, και ν' άκούσης καλά τί θά σοδ πω.

Την έβαλε τότε να καθήση και κήθησε και κήνη άντίκρου της. Έπειτα πήρε τά δάχτυλα της ποιγκηπέσσας και άρχισε να βάξη, όπως έλεγε, από μιά νεράιδα οε κάθε δάχτυλό της. Σι κάθε νεράιδα που έβαξε μονομιούσε και κατι λόγια μαγικά, και έκανε με τά χέρια της μαγικά σημετα.

— Τώρα λοιπόν, άρχόντισσά μου, της είπε τελειώνοντας, πήγαινε αλλά προσέχ να μίη άφισης άκίνητα τά δάχτυλά σου, φοτω και μιά στιγμή, γιατί θά γήγουν ή νεραΐδες κι' άλλοίμοσ σου !..

Τρώμαξε ή ποιγκηπίσσα και μόλις γέμοσε σ' άρχοντικό της, ζητούσε τρόπους να κινή τά δάχτυλά της.

Στην άρχη έπιασε τά γέμια τών άλόγων... Έπειτα πήρε τά καμνοτσίκι και μαστίγωσε το άλογο... Και σαν έφτασαν στο παλάι άρχισε να μαθαίνη πάλι τί μονικά της όθρανα, που τά είχε παρσμιλήσει.

Αμα κουραζότανε από την μονική κατέβηκε και έκοβε λουλούδια. Έπειτα τά έκανε μονοκέτα και τά μορσέθη σ' όλους. Στο τέλος είδε ότι πεισ πολύ θά κινόντουσαν τά δάχτυλά της, αν περιποιόταν μοναχή το περιβόλι της.

Υποσε άρχισε να κεντάη. Κέντισε τον ούρανο με τ' άστρα, τη γη με τά λουλούδια !.. Άλλά δεν της έφθσαν αυτά. Άρχισε να συρρίξη μόνη της, τί δομάτια του παλατιού της. Τι όρατο που ήται τώρα το παλάι της !..

Μα όσο δουλεε, τόσο περισοότερο τά δάχτυλα ήθελαν να κινηθουνε. Πήγαινε και έβλεπε πεισ τους άρρώστους και βοηθούσε τους φτωχούς. Τώρα τά δάχτυλά της, όλο και κινόντουσαν. Έτρεψ από μέσα από αυτά, άφθονο το χρυσάφι και το άσημ σ' έλεημοσύνες... Η άδίακοχη αυτή κίνησης ζωάτωσε στην ποιγκηπίσσα, γέμοσε πάλι το σόμα της ήγεια και ξανάφρε στον έντυχομένο ποιγκηπα τη χαρά και την έντυχία, γά να άψηθη ή φρος του για την άγαπημένη του... Και ή δεκα νεραΐδες δουλειάν-δουλειάν άκούραστες, στολίζαν το σπίτι, πλουμιζαν τά έροχίρια, χύνανε τη μοναχική—οε όλων τις πνεξές, κάνανε ν' άψηθουνε τά λουλούδια, άνακουφίζανε τους άρρώστους, έλσοσαν τους φτωχούς, και πλήθαιναν της κοπελιάς την όμορφηιά και την έντυχία του άνδρός της...

Ήσαν ή δεκα νεραΐδες, που τίς έχει κάθε γυναίκα στα χέρια της, αλλά δεν τίς καταλαβαίνε... Η νεραΐδες της οιοκουρωσίνης !..

Μετάρφ. Σ.

*

Έλθε ψυχή, και άγωμεν ως τ' ούρανο [το δόμα... — Αεσιώτις είνε ή ψυχή και φυλακή το [σώμα. Σ. Βασιλειάδης

